

Dokazování a poučovací povinnost

Poučovací povinnost ve smyslu § 118a odst. 3 o. s. ř. se uplatňuje tam, kde je namístě učinit závěr, že účastník, jemuž je ku prospěchu prokázání určité (pro věc rozhodné) skutečnosti, nesplnil svou důkazní povinnost, respektive dosud provedenými důkazy neunesl důkazní břemeno o takové skutečnosti, takže nenabídne-li (po poučení dle § 118a odst. 3 o. s. ř.) důkazy způsobivé takovou skutečnost prokázat, budou jej stíhat procesní následky spočívající v neunesení důkazního břemene o takové skutečnosti. Rozhodnutí založené na neunesení důkazního břemene o určité skutečnosti nelze zaměňovat s rozhodnutím založeným na tom, že na základě jiných důkazů byl skutkový stav o této skutečnosti zjištěn (pozitivně) jinak, než tvrdil některý z účastníků. V takovém případě nejde o to, že se určitá skutečnost neprokázala, nýbrž o to, že se prokázala jinak, než účastník tvrdil. Má-li soud určitou skutečnost za prokázanou jinak, než tvrdil některý z účastníků řízení, pak nemá důvod přistoupit k poučení dle § 118a odst. 3 o. s. ř., jelikož jeho rozhodnutí není v takovém případě rozhodnutím založeným na neunesení důkazního břemene o oné skutečnosti.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 29 Cdo 1223/2021-209 ze dne 15.12.2022)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce MOTOCENTRUM, spol. s r. o., se sídlem v P., zastoupeného JUDr. T.S., advokátem, se sídlem v P., proti žalovanému L. S., narozenému XY, bytem XY, zastoupenému Mgr. B.S., LL. M., advokátkou, se sídlem v P., o zaplacení částky 709.088,98 Kč s příslušenstvím, vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 59 Cm 1/2017, o dovolání žalobce proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 2. prosince 2020, č. j. 13 Cmo 16/2017-163, tak, že dovolání žalobce proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 2. prosince 2020, č. j. 13 Cmo 16/2017-163, se odmítá v rozsahu, v němž směřuje proti té části prvního výroku, kterou odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o nákladech řízení, jakož i v rozsahu, v němž směřuje proti druhému výroku o nákladech odvolacího řízení a dovolacího řízení. Ve zbytku se dovolání zamítá.

Z odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 4. dubna 2017, č. j. 59 Cm 1/2017-63, Krajský soud v Praze (dále též jen „krajský soud“ nebo „insolvenční soud“):

[1] Zamítl žalobu, kterou se žalobce (MOTOCENTRUM, spol. s r. o.) domáhal vůči žalovanému (L. S.) zaplacení částky 709.088,98 Kč s příslušenstvím tvořeným zákonnými úroky z prodlení za dobu od 1. května 2013 do zaplacení (bod I. výroku).

[2] Uložil žalobci zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku 40.190 Kč (bod II. výroku).

2. Krajský soud se k námitce žalovaného zabýval tím, zda nárok žalobce je promlčen, přičemž s přihlédnutím k ustanovením § 98, § 99 a § 100 odst. 2 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), a k ustanovení § 106 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku (dále též jen „obč. zák.“), dospěl k závěru, že tomu tak je, jelikož dvouletá subjektivní promlčecí doba stanovená v § 106 odst. 1 obč. zák. začala žalobci běžet nejpozději 25. června 2013

(dnem podání přihlášky pohledávek do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka A. k.) a uplynula 25. června 2015. Přitom poukázal na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. června 2016, sp. zn. 29 Cdo 1212/2016 [který je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupný na webových stránkách Nejvyššího soudu], a na „R 103/2014“ (jde o rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. června 2014, sp. zn. 29 Cdo 2735/2012, uveřejněný pod číslem 103/2014 Sb. rozh. obč.).

3. K odvolání žalobce Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 2. prosince 2020, č. j. 13 Cmo 16/2017-163:

[1] Potvrdil rozsudek krajského soudu (první výrok).

[2] Uložil žalobci zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení a dovolacího řízení do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku 27.685 Kč (druhý výrok).

4. Šlo v pořadí o druhé rozhodnutí odvolacího soudu, když jeho předchozí (rovněž potvrzující) rozsudek ze dne 24. října 2017, č. j. 13 Cmo 16/2017-92, zrušil Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 30. prosince 2019, č. j. 29 Cdo 339/2018-134, a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

5. Odvolací soud – vycházejí rovněž z ustanovení § 98 a § 99 insolvenčního zákona a z ustanovení § 106 obč. zák., jakož i z ustanovení § 122 obč. zák. – dospěl po přezkoumání napadeného rozhodnutí k následujícím závěrům:

6. Objektivní tříletá promlčecí doba dle ustanovení § 106 odst. 2 obč. zák. začala běžet dnem 30. dubna 2013, kdy insolvenční soud zveřejnil v insolvenčním rejstříku vyhlášku, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení, takže ke dni podání žaloby (29. dubna 2016) neuplynula.

7. Po doplnění dokazování oznámením žalobce z 18. června 2013 o podezření, že žalovaný, jako jednatel dlužníka, spáchal trestný čin (dále též jen „oznámení z 18. června 2013“), a protokolem o schůzi věřitelů ze dne 5. listopadu 2013 (dále též jen „protokol z 5. listopadu 2013“), dospěl odvolací soud k závěru, že nejpozději 18. června 2013 měl žalobce vědomost o žalovaném jako o škůdci a nejpozději 5. listopadu 2013 se (ze zjištění, že insolvenční správce dlužníka hodlá navrhnout zrušení konkursu pro nedostatek majetku dlužníka) dozvěděl i o přibližném rozsahu škody vyjádřitelné v penězích. Dvouletá subjektivní promlčecí doba proto začala běžet 6. listopadu 2013 (§ 122 odst. 1 věta první obč. zák.) a uplynula 5. listopadu 2015 (§ 122 odst. 2 věta první obč. zák.), tedy před podáním žaloby (29. dubna 2016). Námitka promlčení vznesená žalovaným je tudíž důvodná.

8. Vznesení námítky promlčení žalovaným není v rozporu s dobrými mravy, když odvolací soud neshledal žádné skutečnosti, které nastaly nebo vznikly poté, co vznikl žalobou uplatněný nárok a pro které by měl být žalovanému odepřen výkon práva takovou námitku vznést.

9. Jelikož skutková zjištění učiněná z (již) provedených důkazů jsou dostatečným podkladem pro posouzení opodstatněnosti námítky promlčení, má odvolací soud provádění dalšího dokazování za nadbytečné.

10. Proti rozsudku odvolacího soudu (a to výslovně proti oběma jeho výrokům) podal žalobce dovolání, jehož přípustnost vymezuje (poměřováno obsahem dovolání) ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu.

11. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.) a že řízení je zatíženo vadou, která mohla mít za následek

nesprávné rozhodnutí ve věci, a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

12. V mezích uplatněného dovolacího důvodu dovolatel především namítá, že v návaznosti na závěr zrušujícího rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. prosince 2019 (obsažený v odstavci [34] jeho odůvodnění) měl důvodně za to, že odvolací soud ve smyslu ustanovení § 213 odst. 4 o. s. ř. vrátí věc k provedení dokazování krajskému soudu; srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. října 2010, sp. zn. 30 Cdo 2750/2009. Odvolací soud v napadeném rozhodnutí uvádí, že k vědomosti dovolatele o osobě škůdce dokazování doplnil; o „doplnění“ dokazování ale nešlo, jelikož dokazování před krajským soudem (k subjektivní promlčecí době) vůbec neproběhlo.

13. S poukazem na závěr obsažený v odstavci [31] odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. prosince 2019 pak dovolatel uvádí, že kdyby soudy provedly řádné dokazování ke zjištění počátku běhu subjektivní (promlčecí) doby, zjistily by, že identifikace možného protiprávního jednání žalovaného, jakož i identifikace osoby samotného škůdce byla provedena až na základě znaleckého posudku znalkyně Mgr. Jany Řehákové, vypracovaného pro účely šetření policie k 30. říjnu 2014 (cca 18 měsíců před podáním žaloby). Přitom ze samotného oznámení z 18. června 2013 nelze bez dalšího dovodit, že dovolatel měl vědomost o škodní události, potažmo o protiprávním jednání konkrétního škůdce (jak naznačuje odvolací soud). Takový výklad by byl zjevně v rozporu s právním názorem Nejvyššího soudu, dle kterého nestačí pouhý předpoklad o vzniku škody a o osobě, která za ni odpovídá.

14. Postup podle § 213 odst. 4 o. s. ř. (opakování nebo doplnění dokazování) není možný, jestliže by tak došlo k „nahrazení soudu prvního stupně“, čímž by účastník byl zbaven možnosti přezkumu skutkových a právních závěrů; srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. září 2003, sp. zn. 32 Odo 365/2003. Při zpracování oznámení z 18. června 2013 přitom dovolatel vycházel výlučně z údajů obsažených v insolvenčním návrhu a z dat zveřejněných ve Sbírce listin dlužníka, které nepostačovaly pro závěr o škodní události a s tím související možnou odpovědností určitého subjektu; k tomu dovolatel při poukazu na judikaturu Nejvyššího soudu (např. na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. ledna 2004, sp. zn. 25 Cdo 61/2003) zdůrazňuje, že pro vědomost poškozeného o tom, kdo za škodu odpovídá, je rozhodující, kdy se poškozený o příslušných skutečnostech (skutkových okolnostech) prokazatelně dozvěděl.

15. Ke zprávě insolvenčního správce o hospodářské situaci dlužníka z 8. října 2013 dovolatel uvádí, že k postupu v ní ohlášenému (ke zrušení konkursu pro nedostatek majetku) dosud nedošlo. Kdyby dokazování proběhlo řádně, soud by zjistil, že v průběhu insolvenčního řízení docházelo k „vývoji“ majetkové podstaty. Srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 11. listopadu 2019, č. j. 65 ICM 4816/2015, 104 VSPH 332/2019-374 (KSPH 35 INS 12230/2013), v jehož důsledku došlo k navýšení majetkové podstaty o položku v hodnotě cca 750.000 Kč. Vývoj hodnoty majetkové podstaty dokládá (aktualizovaný) soupis majetkové podstaty ze dne 12. února 2014 s odhadovanou hodnotou majetkové podstaty cca 1,8 miliónu Kč, oproti soupisu majetkové podstaty ze dne 17. října 2013 s odhadovanou hodnotou majetkové podstaty přes 1 milión Kč.

16. K otázce (byť i jen orientačního) určení výše škody dovolatel míní, že do pravomocného ukončení insolvenčního řízení nelze nikdy s určitostí stanovit skutečnou výši škody a promlčecí doba by tak měla v zásadě začít běžet vždy až poté.

17. Tvrzení, že nárok je promlčen, by měl žalovaný prokázat (což se nestalo) a dovolateli nebylo umožněno provedení důkazů, jež by toto tvrzení vyvrátily. Pro dovolatele tak odvolací soud vydal „zcela překvapivé rozhodnutí“ odporující judikatuře Nejvyššího soudu i Ústavního soudu; srov. např. „per analogiam“ „rozhodnutí“ (jde o rozsudek) Nejvyššího soudu ze dne 15. září 2005, sp. zn. 30 Cdo 749/2005. Měl-li odvolací soud za to, že doposud navržené důkazy neprokazují počátek běhu

subjektivní promlčecí doby, respektive, že nevyvracejí tvrzení žalovaného, pak měl dostat zásadě předvídatelnosti rozhodnutí a poučit dovolatele ve smyslu ustanovení § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. o povinnosti navrhnout další důkazy k prokázání rozhodných tvrzení. Jestliže tak neučinil, zatížil řízení vadou, jež měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Tím, že věc nevrátil k provedení dokazování krajskému soudu, se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, podle které jde o překvapivé rozhodnutí tehdy, nese-li postup obecných soudů znaky libovůle; srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. listopadu 2012, sp. zn. 26 Cdo 1738/2011.

18. Žalovaný ve vyjádření navrhuje dovolání zamítnout, poukazuje na to, že subjektivně jasnou představu o porušení povinnosti, na jejímž základě podal žalobu, měl dovolatel již při podání oznámení z 18. června 2013. O rozsahu škody musel dovolatel vědět v dostatečném rozsahu nejpozději na schůzi věřitelů konané 5. listopadu 2013. Majetek, jemuž dovolatel připisuje hodnotu 750.000 Kč, byl prodán za 210.000 Kč, což ale ničeho nemění na důvodech pro zrušení konkursu.

19. V replice k vyjádření žalovaného setrvává dovolatel na uplatněné argumentaci, s tím, že otázka běhu subjektivní promlčecí doby byla posouzena nesprávně a překvapivě, jelikož soudy neprovedly řádné dokazování ke zjištění skutkového stavu.

20. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. [296/2017](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

21. Dovolatel podal dovolání výslovně „do všech“ výroků napadeného rozhodnutí. V rozsahu, v němž dovolání směřuje proti druhému výroku napadeného rozhodnutí o nákladech odvolacího a dovolacího řízení a proti té části prvního výroku, kterou odvolací soud potvrdil rozsudek krajského soudu ve výroku o nákladech řízení, je Nejvyšší soud bez dalšího odmítl podle § 243c odst. 1 o. s. ř. jako objektivně nepřipustné (srov. § 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.).

22. V rozsahu, v němž dovolání směřuje proti té části prvního výroku napadeného rozhodnutí, kterou odvolací soud potvrdil rozsudek krajského soudu v zamítavém výroku o věci samé, je dovolání přípustné podle § 237 o. s. ř., když pro daný případ neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř. a v posouzení dovoláním otevřených právních otázek souvisejících s počátkem běhu promlčecí doby jde o věc dovolacím soudem beze zbytku neřešenou.

23. Část dovolací argumentace (k postupu podle § 213 odst. 4 o. s. ř., k poučovací povinnosti soudu podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. a k „překvapivosti“ napadeného rozhodnutí) je obsahově uplatněním tzv. jiných vad řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Existenci takových vad zkoumá dovolací soud u přípustného dovolání z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), takže Nejvyšší soud neshledává účelným zabývat se (poté, co dovolání připustil pro řešení otázky počátku běhu promlčecí doby) samostatně přípustností dovolání v rovině oněch procesních aspektů věci; s námitkami vznesenými v souvislosti s nimi se vypořádá v mezích přípustného dovolání.

24. Nejvyšší soud se - v hranicích právních otázek vymezených dovoláním - zabýval nejprve tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

25. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

26. Při úvaze, zda právní posouzení věci odvolacím soudem je ve smyslu ustanovení § 241a odst. 1 o.

s. ř. správné, vychází dovolací soud ze skutkových závěrů odvolacího soudu a nikoli z těch skutkových závěrů, které v dovolání na podporu svých právních argumentů (případně) nejprve zformuluje sám dovolatel. Srov. shodně např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. října 2004, sp. zn. 29 Odo 268/2003, uveřejněného pod číslem 19/2006 Sb. rozh. obč., a rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. října 2013, sp. zn. 31 Cdo 3881/2009, uveřejněného pod číslem 10/2014 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 10/2014“). Pro tyto účely se též nezabývá námitkami, jež dovolatel ke skutkovému stavu věci, z něž vyšel odvolací soud, snesl prostřednictvím tvrzení o vadách řízení ve smyslu § 242 odst. 3 o. s. ř.

27. Pro právní posouzení věci jsou rozhodná následující skutková zjištění (z nichž vyšel odvolací soud):

28. Dovolatel měl vůči dlužníku pohledávky v celkové výši 709.088,98 Kč z titulu plnění vzešlého z podnájemní smlouvy z 28. května 2010 a z titulu bezdůvodného obohacení.

29. Dne 30. dubna 2013 bylo u insolvenčního soudu zahájeno (k insolvenčnímu návrhu dlužníka datovanému 25. dubna 2013) insolvenční řízení na majetek dlužníka; téhož dne, v 10.38 hodin, zveřejnil insolvenční soud v insolvenčním rejstříku vyhlášku, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení na majetek dlužníka.

30. Usnesením ze dne 28. června 2013, č. j. KSPH 35 INS XY (zveřejněným v insolvenčním rejstříku téhož dne), zjistil insolvenční soud úpadek dlužníka a prohlásil konkurs na jeho majetek.

31. Dovolatel přihlásil své pohledávky do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka dne 25. června 2013, přičemž tyto byly v rozsahu částky 709.088,98 Kč zjištěny při přezkumném jednání, jež se konalo 5. listopadu 2013.

32. Dovolatel podáním datovaným 18. června 2013, doručeným Okresnímu státnímu zastupitelství Praha - západ (dále jen „státní zastupitelství“), učinil oznámení o podezření ze spáchání „trestného činu podvodu“ a „trestného činu způsobení úpadku“. V tomto oznámení (jeho článku IV.) uvádí, že z insolvenčního návrhu dlužníka ze dne 25. dubna 2013 „jednoznačně vyplývá“, že dlužník byl v úpadku nejpozději již koncem roku 2010 (k čemuž je tamtéž poukázáno na údaje uvedené dlužníkem v seznamu závazků připojeném k insolvenčnímu návrhu), že jedním z hlavních věřitelů dlužníka (s druhou nejvyšší pohledávkou) je žalovaný, že podle insolvenčního návrhu má dlužník závazky v celkové výši 3.267.362,47 Kč a majetek sestávající z movitých věcí v celkové hodnotě cca 1.163.000 Kč, dále z tří motorových vozidel a z pohledávek ve výši (pouze) 262.730 Kč. Tamtéž (v článku V.) se dále uvádí, že jednáním popsáním v článku III. oznámení z 18. června 2013 (dohodou z 15. ledna 2013 o zpětvzetí odstoupení od podnájemní smlouvy z 28. května 2010 a následným neplacením podnájemného) mohly být naplněny skutkové znaky trestného činu podvodu, neboť dlužník vytvářel k dovolateli nové závazky, aniž měl jistotu, zda je s ohledem na svou hospodářskou situaci bude moci uhradit, respektive (vzhledem k době zahájení insolvenčního řízení) je zřejmé, že dlužník měl v úmyslu neplnit povinnosti plynoucí mu z podnájemní smlouvy. Jednáním žalovaného popsáním v článku III. a IV. mohly být podle dovolatele naplněny i skutkové znaky trestného činu způsobení úpadku, neboť dlužník spravoval svůj majetek způsobem, který neodpovídá povinnostem uloženým mu zákonem (zejména ve smyslu porušení povinnosti péče řádného hospodáře) a dále tím, že ač si byl dlužník již od konce roku 2010 vědom toho, že je v úpadku, přijal na sebe v průběhu let 2011 až 2013 desítky nových závazků, čímž zjevně zhoršil postavení dosavadních věřitelů. Jako důkazy jsou v oznámení z 18. června 2013 označeny kopie výpisů z obchodního rejstříku, podnájemní smlouvy, dohody ze dne 15. ledna 2013, upomínky ze dne 2. května 2013, odstoupení od podnájemní smlouvy ze dne 6. května 2013, 6 faktur, účetní závěrky dlužníka za rok 2009 a insolvenčního návrhu dlužníka.

33. Podle protokolu o schůzi věřitelů ze dne 5. listopadu 2013 (B-18) se schůze zúčastnil i zástupce dovolatele (tam označeného jako věřitel č. 5), přičemž dovolatel byl tamtéž zvolen zástupcem věřitelů. Na schůzi byla dále projednána (insolvenčním správcem přednesená) zpráva o hospodářské situaci dlužníka a dosavadní činnosti insolvenčního správce ze dne 8. října 2013 (zveřejněná v insolvenčním rejstříku dne 10. října 2013, B-12), podle které hodnota majetkové podstaty měla činit 1.044.805,95 Kč, hodnota přihlášených pohledávek měla činit 3.550.726 Kč a hodnota pohledávek za majetkovou podstatou a pohledávek jim na roveň postavených měla činit (bez zohlednění nákladů insolvenčního řízení) 1.444.432 Kč, s tím že uspokojení nezajištěných věřitelů bude „mizivé“ a „bude patrně navrženo“ zrušení konkursu pro nedostatek majetku.

34. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou pak rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona, zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku, a zákona č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“):

§ 99 (insolvenčního zákona)

(1) Osoba, která v rozporu s ustanovením § 98 nepodala insolvenční návrh, odpovídá věřiteli za škodu nebo jinou újmu, kterou způsobí porušením této povinnosti.

(2) Škoda nebo jiná újma podle odstavce 1 spočívá v rozdílu mezi v insolvenčním řízení zjištěnou výší pohledávky přihlášené věřitelem k uspokojení a částkou, kterou věřitel v insolvenčním řízení na uspokojení této pohledávky obdržel.

(3) Osoba uvedená v odstavci 1 se odpovědnosti za škodu nebo jinou újmu podle odstavce 2 zproští, jen prokáže-li, že porušení povinnosti podat insolvenční návrh nemělo vliv na rozsah částky určené k uspokojení pohledávky přihlášené věřitelem v insolvenčním řízení, nebo že tuto povinnost nesplnila vzhledem ke skutečnostem, které nastaly nezávisle na její vůli a které nemohla odvrátit ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze po ní spravedlivě požadovat.

§ 106 (obč. zák.)

(1) Právo na náhradu škody se promlčí za dva roky ode dne, kdy se poškozený dozví o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá.

(2) Nejpozději se právo na náhradu škody promlčí za tři roky, a jde-li o škodu způsobenou úmyslně, za deset let ode dne, kdy došlo k události, z níž škoda vznikla; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví.

(...)

§ 122 (obč. zák.)

(...)

(2) Konec lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo let připadá na den, který se pojmenováním nebo číslem shoduje se dnem, na který připadá událost, od níž lhůta počíná. Není-li takový den v

posledním měsíci, případně konec lhůty na jeho poslední den.

(...)

§ 3036 (o. z.)

Podle dosavadních právních předpisů se až do svého zakončení posuzují všechny lhůty a doby, které začaly běžet přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i lhůty a doby pro uplatnění práv, která se řídí dosavadními právními předpisy, i když začnou běžet po dni nabytí účinnosti tohoto zákona.

35. Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platí ustanovení § 99 insolvenčního zákona beze změny od zahájení insolvenčního řízení na majetek dlužníka. S přihlédnutím k době vydání rozhodnutí o úpadku dlužníka (28. června 2013) je přitom pro insolvenční řízení vedené na majetek dlužníka (nadále) rozhodný insolvenční zákon ve znění účinném do 31. května 2019 [srov. článek II (Přechodné ustanovení) části první zákona č. [31/2019](#) Sb., kterým se mění zákon č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [120/2001](#) Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [6/2002](#) Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [312/2006](#) Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. [296/2017](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony]. Ustanovení § 106 a § 122 odst. 2 obč. zák. platila v citované podobě již v době zahájení insolvenčního řízení na majetek dlužníka a do 1. ledna 2014, kdy byl zákon č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, nahrazen zákonem č. [89/2012](#) Sb., občanským zákoníkem, nedoznala změn. Ustanovení § 3036 o. z. v citované podobě platí beze změny od 1. ledna 2014.

36. Ve shora ustaveném skutkovém a právním rámci činí Nejvyšší soud k otázce počátku běhu promlčecí doby k uplatnění předmětného nároku následující závěry:

37. Odpovědnost osob uvedených v § 98 insolvenčního zákona za porušení povinnosti podat insolvenční návrh je obecnou občanskoprávní odpovědností za škodu založenou na presumpci zavinění, s možností dotčených osob se této odpovědnosti zprostit. Tato povinnost je (též) povinností trvající (nikoli jednorázovou); srov. odstavce [26] a [27] odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. prosince 2019.

38. Má-li být náhrada škody či jiné újmy ve formě peněžitého plnění poskytnuta v rozsahu odpovídajícím rozdílu mezi v insolvenčním řízení zjištěnou výší pohledávky přihlášené věřitelem k uspokojení a částkou, kterou věřitel v insolvenčním řízení na uspokojení této pohledávky obdržel, pak dnem, kdy taková škoda vznikla (nejpozději mohla vzniknout), je den, kdy byl podán insolvenční návrh. Od tohoto dne totiž již případný pokles míry uspokojení věřitelovy pohledávky z majetku dlužníka nelze odvozovat od porušení povinnosti podat insolvenční návrh; srov. odstavec [28] odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. prosince 2019.

39. Případná nejistota věřitele o přesné výši škody (způsobené tím, že insolvenční návrh nebyl podán dříve) je nevýznamná jak pro posouzení počátku běhu objektivní promlčecí doby, tak pro posouzení počátku subjektivní promlčecí doby. Pro podání žaloby o náhradu škody totiž postačuje i jen orientační (přibližná) znalost rozsahu (výše) škody. Z dikce § 99 odst. 2 insolvenčního zákona je přitom zřejmé, že toto ustanovení přinejmenším limituje (vymezuje) výši možné škody výši do

insolvenčního řízení přihlášené (a následně zjištěné) pohledávky věřitele, takže ani úsudek o přibližné výši škody vyjadřitelné v penězích není v době jejího vzniku tak obtížný, jak dovolatel dovozuje; srov. odstavec [29] odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. prosince 2019.

40. Obě dvě promlčecí doby (objektivní a subjektivní) počínají běžet a končí nezávisle na sobě. Obecně však platí, že nárok na náhradu škody je třeba uplatnit v době, kdy ještě běží obě doby, tj. doba objektivní a v jejím rámci doba subjektivní; marným uplynutím jedné z těchto dob se nárok promlčuje, i když ještě běží druhá promlčecí doba. Výjimku z tohoto pravidla představuje nárok na náhradu škody na zdraví (o kterou však v posuzované věci nejde), k jehož uplatnění je stanovena pouze subjektivní promlčecí doba; srov. odstavec [30] odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. prosince 2019.

41. Ustanovení § 106 odst. 1 a 2 obč. zák. je ve věci i nadále uplatnitelné se zřetelem k § 3036 o. z.

42. S přihlédnutím k tomu, že insolvenční řízení na majetek dlužníka bylo zahájeno (ve shodě s ustanovením § 97 odst. 1 částí věty za středníkem insolvenčního zákona) 30. dubna 2013, kdy insolvenčnímu soudu došel insolvenční návrh dlužníka, začala uvedeného dne běžet tříletá objektivní promlčecí doba k uplatnění předmětného nároku (§ 106 odst. 2 obč. zák.). Vzhledem k tomu, že dovolatel podal žalobu v této věci 29. dubna 2016, je správný závěr odvolacího soudu, že objektivní promlčecí doba ke dni podání žaloby neuplynula.

43. Ustanovení § 106 odst. 1 obč. zák. váže počátek běhu subjektivní promlčecí doby ke dni, kdy se poškozený dozví o vzniklé škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Počátek běhu subjektivní promlčecí doby se tedy váže k okamžiku, kdy poškozený prokazatelně nabyl vědomost o tom, že na jeho úkor došlo ke škodě (nikoliv tedy jen o protiprávním úkonu či o škodné události) a kdo za ni odpovídá. To předpokládá, že se poškozený dozvěděl jak o tom, že mu vznikla majetková újma určitého druhu a rozsahu, kterou je možné objektivně vyjádřit v penězích, tak i o odpovědném subjektu.

44. Dozvědět se o škodě znamená, že se poškozený dozví o majetkové újmě určitého druhu a rozsahu, kterou lze natolik objektivně vyčíslit v penězích, že lze právo na její náhradu důvodně uplatnit u soudu.

45. Znalost poškozeného o osobě škůdce se pak váže k okamžiku, kdy obdržel informaci, na jejímž základě si může učinit úsudek, jaká konkrétní osoba je za škodu odpovědná; pouhý předpoklad či možnost dozvědět se o škodě a osobě, která za vzniklou škodu odpovídá, nestačí, přičemž počátek běhu subjektivní lhůty může být odlišný ve vztahu k vědomosti poškozeného o škodě a k jeho vědomosti o škůdci. Srov. odstavec [31] odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. prosince 2019.

46. V poměrech dané věci spojil odvolací soud počátek běhu subjektivní promlčecí doby se dnem, kdy dovolatel učinil vůči státnímu zastupitelství oznámení, o podezření, že žalovaný, jako jednatel dlužníka, spáchal trestný čin (s 18. červnem 2013). S přihlédnutím k obsahu oznámení z 18. června 2013 a k listinám v něm označeným (coby důkazy tvrzené trestné činnosti žalovaného) je správný závěr odvolacího soudu, že dovolatel měl 18. června 2013 k dispozici informace, na jejichž základě si mohl učinit úsudek, že za tvrzenou (způsobenou) škodu je odpovědný žalovaný.

47. Vzhledem k obsahu zprávy o hospodářské situaci dlužníka a dosavadní činnosti insolvenčního správce ze dne 8. října 2013, přednesené insolvenčním správcem v přítomnosti zástupce dovolatele na schůzi věřitelů dne 5. listopadu 2013, je přílehlavý (shora formulovaným ustáleným judikatorním závěrům odpovídající) též závěr odvolacího soudu, že dovolatel se dozvěděl nejpozději dne 5. listopadu 2013 o majetkové újmě určitého druhu a rozsahu, kterou bylo možné natolik objektivně

vyčíslit v penězích, že právo na její náhradu mohl důvodně uplatnit u soudu.

48. Závěr odvolacího soudu, že dvouletá subjektivní promlčecí doba marně uplynula (ve čtvrtek) 5. listopadu 2015 (§ 122 odst. 2 věta první obč. zák.) a námitka promlčení vznesená žalovaným je (proto) opodstatněná, je tudíž správný a dovolání potud není důvodné.

49. Zbývá vypořádat se s dovolatelem namítanými vadami řízení.

50. Pro posouzení těchto vad jsou rozhodná následující ustanovení občanského soudního řádu (ve znění, jež od zahájení insolvenčního řízení na majetek dlužníka nedoznala změn):

§ 118a (o. s. ř.)

(1) Ukáže-li se v průběhu jednání, že účastník nevyličil všechny rozhodné skutečnosti nebo že je uvedl neúplně, předseda senátu jej vyzve, aby svá tvrzení doplnil, a poučí jej, o čem má tvrzení doplnit a jaké by byly následky nesplnění této výzvy.

(...)

(3) Zjistí-li předseda senátu v průběhu jednání, že účastník dosud nenavrhł důkazy potřebné k prokázání všech svých sporných tvrzení, vyzve jej, aby tyto důkazy označil bez zbytečného odkladu, a poučí jej o následcích nesplnění této výzvy.

(...)

§ 213 (o. s. ř.)

(1) Odvolací soud není vázán skutkovým stavem, jak jej zjistil soud prvního stupně.

(2) Odvolací soud může zopakovat dokazování, na základě kterého soud prvního stupně zjistil skutkový stav věci; dosud provedené důkazy zopakuje vždy, má-li za to, že je z nich možné dospět k jinému skutkovému zjištění, než které učinil soud prvního stupně.

(3) K provedeným důkazům, z nichž soud prvního stupně neučinil žádná skutková zjištění, odvolací soud při zjišťování skutkového stavu věci nepřihlédne, ledaže by je zopakoval; tyto důkazy je povinen zopakovat, jen jestliže ke skutečnosti, jež jimi má být prokázána, soud prvního stupně provedl jiné důkazy, z nichž při zjišťování skutkového stavu vycházel.

(4) Odvolací soud doplní dokazování o účastníky navržené důkazy, které dosud nebyly provedeny, ukazuje-li se to potřebné ke zjištění skutkového stavu věci; to neplatí jen tehdy, má-li být provedeno rozsáhlé doplnění dokazování, a jestliže ke skutečnosti, jež jimi má být prokázána, dosud nebylo provedeno žádné nebo zcela nedostatečné dokazování.

(5) Při zjišťování skutkového stavu odvolací soud nepřihlíží ke skutečnostem nebo důkazům, které byly účastníky řízení uplatněny v rozporu s § 205a nebo § 211a.

51. K jednotlivým (dovolatelem tvrzeným) vadám řízení uvádí Nejvyšší soud následující:

[1] K postupu podle § 213 odst. 4 o. s. ř.

52. Ze spisu se podává, že při odvolacím jednání, jež se konalo (po zrušení prvního rozsudku odvolacího soudu rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 30. prosince 2019) 2. prosince 2020 (č. l. 159-161), provedl odvolací soud důkaz přečtením oznámení z 18. června 2013 a protokolu z 5. listopadu 2013 [v protokolu o odvolacím jednání je u protokolu z 5. listopadu 2013 chyba v psaní ohledně měsíce („10.“ místo „11.“)], přičemž zástupci účastníků neměli námitky k pravosti a správnosti těchto listin.

53. Námitka dovolatele, že v poměrech jeho věci nešlo o „doplnění“ dokazování odvolacím soudem, jelikož dokazování před krajským soudem (k subjektivní promlčecí době) vůbec neproběhlo, není opodstatněná (nemá oporu ve skutečném obsahu spisu). Z protokolu o jednání před krajským soudem ze dne 21. března 2017 (č. l. 58-60) se totiž podává (ve shodě s odůvodněním rozsudku krajského soudu), že krajský soud provedl dokazování listinami z insolvenčního spisu dlužníka (insolvenčním návrhem dlužníka, vyhláškou, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení, rozhodnutím o úpadku dlužníka, seznamem přihlášených pohledávek a přihláškami pohledávek dovolatele), přičemž právě na základě těchto listin přijal krajský soud závěr (jež byl jediným důvodem zamítnutí žaloby), že pohledávka je promlčena, jelikož žalobci již uplynula subjektivní promlčecí doba. Není tedy pravdou, že krajský soud neprováděl dokazování k subjektivní promlčecí době; jen je provedl v rozsahu, v němž tímto dokazováním získaná skutková zjištění nebyla dostatečná pro řádné právní posouzení uvedené otázky. Nejvyšší soud tudíž nemá žádných pochyb o tom, že dokazování oznámením z 18. června 2013 a protokolem z 5. listopadu 2013, provedené odvolacím soudem, bylo doplněním dokazování ve smyslu ustanovení § 213 odst. 4 o. s. ř.

54. K námitce dovolatele, že postup podle § 213 odst. 4 o. s. ř. (opakování nebo doplnění dokazování) není možný, jestliže by tak došlo k „nahrazení soudu prvního stupně“, Nejvyšší soud uvádí, že k „zásadě dvouinstančnosti“ se vyjádřil především v R 10/2014, jehož sjednocující význam (coby rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu) je pro rozhodovací praxi tříčlenných senátů Nejvyššího soudu určující. V něm Nejvyšší soud vysvětlil, že zásada dvouinstančnosti, jež ostatně není v českém právním řádu zásadou obecně platnou, se v občanském soudním řízení v apelačním systému upraveném občanským soudním řádem prosazuje jen omezeně, potud, že odvolací soud je oprávněn zrušit odvoláním napadené rozhodnutí soudu prvního stupně jen z důvodů taxativně vypočtených v § 219a o. s. ř. To pak připouští zrušení rozsudku nebo usnesení ve věci samé ze „skutkových důvodů“ jen tehdy, jestliže ke zjištění skutkového stavu věci je třeba provést další účastníky navržené důkazy, které nemohou být provedeny v odvolacím řízení (§ 213 odst. 3 a 4 o. s. ř.); ustanovení § 213 odst. 5 o. s. ř. tím nesmí být dotčeno. R 10/2014 potud odkazuje též na nálezy Ústavního soudu ze dne 6. listopadu 2003, sp. zn. III. ÚS 150/03, uveřejněný pod číslem 128/2003 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu [který je (stejně jako další rozhodnutí Ústavního soudu zmíněná níže) dostupný i na webových stránkách Ústavního soudu]. Srov. ostatně např. též důvody rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. ledna 2021, sp. zn. 31 Cdo 1475/2020, uveřejněného pod číslem 58/2021 Sb. rozh. obč. V poměrech dané věci tedy nedošlo k porušení práva vymezeného dovolatelem jako „nahrazení soudu prvního stupně“.

55. Zbývá dodat, že ustanovení § 213 odst. 4 o. s. ř. odvolacímu soudu nezakazuje doplnit dokazování o dosud neprovedené důkazy ani tehdy, má-li jít o rozsáhlé doplnění dokazování a k prokazované skutečnosti dosud nebylo vedeno žádné nebo zcela nedostatečné dokazování (odvolacímu soudu se pouze v takových případech neukládá povinnost tyto důkazy provést). Tento závěr plyne i z důvodů usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. března 2015, sp. zn. 21 Cdo 1467/2014, uveřejněného pod číslem 91/2015 Sb. rozh. obč. V poměrech projednávané věci ostatně o rozsáhlé dokazování ani nešlo.

[2] K poučovací povinnosti soudu podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř.

56. Již v rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia ze dne 20. června 2012, sp. zn. 31 Cdo 619/2011, uveřejněném pod číslem 115/2012 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 115/2012“), Nejvyšší soud vysvětlil, že rozsah důkazní povinnosti je ve sporném řízení zásadně určen rozsahem povinnosti tvrdit skutečnosti, neboť aby mohl účastník nějakou skutečnost prokázat, musí ji nejdříve tvrdit. V tomto smyslu právní teorie hovoří o břemenu tvrzení, jímž rozumí procesní odpovědnost účastníka řízení za to, že za řízení netvrdil všechny rozhodné skutečnosti významné pro rozhodnutí a že z tohoto důvodu muselo být rozhodnuto o věci samé v jeho neprospěch. Smyslem břemene tvrzení je umožnit soudu rozhodnout o věci samé i v takových případech, kdy určitá skutečnost, významná podle hmotného práva pro rozhodnutí věci, pro nečinnost účastníků (v důsledku nesplnění povinnosti uložené účastníkům ustanovením § 101 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.) nemohla být prokázána, neboť jimi vůbec nebyla tvrzena. K tomu, aby účastník v řízení dostal své povinnosti tvrzení, slouží poučení podle ustanovení § 118a odst. 1 o. s. ř.

57. Poučovací povinnost ve smyslu § 118a odst. 3 o. s. ř. se pak uplatňuje tam, kde je namístě učinit závěr, že účastník, jemuž je ku prospěchu prokázání určité (pro věc rozhodné) skutečnosti, nesplnil svou důkazní povinnost, respektive dosud provedenými důkazy neunesl důkazní břemeno o takové skutečnosti, takže nenabídne-li (po poučení dle § 118a odst. 3 o. s. ř.) důkazy způsobilé takovou skutečnost prokázat, budou jej stíhat procesní následky spočívající v neunesení důkazního břemene o takové skutečnosti (srov. rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 4. září 2013, sp. zn. 31 Cdo 4616/2010, uveřejněný pod číslem 98/2013 Sb. rozh. obč., nebo opět R 115/2012).

58. Rozhodnutí založené na neunesení důkazního břemene o určité skutečnosti nelze zaměňovat s rozhodnutím založeným na tom, že na základě jiných důkazů byl skutkový stav o této skutečnosti zjištěn (pozitivně) jinak, než tvrdil některý z účastníků. V takovém případě nejde o to, že se určitá skutečnost neprokázala, nýbrž o to, že se prokázala jinak, než účastník tvrdil. Má-li soud určitou skutečnost za prokázanou jinak, než tvrdil některý z účastníků řízení, pak nemá důvod přistoupit k poučení dle § 118a odst. 3 o. s. ř., jelikož jeho rozhodnutí není v takovém případě rozhodnutím založeným na neunesení důkazního břemene o oné skutečnosti (srov. shodně např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. dubna 2019, sp. zn. 29 Cdo 3071/2018, uveřejněný v časopise Soudní judikatura, číslo 9, ročníku 2020, pod číslem 89, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. března 2021, sen. zn. 29 ICdo 112/2019, uveřejněný pod číslem 97/2021 Sb. rozh. obč.).

59. Poměřováno výše citovanými (judikatorně ustálenými) závěry, Nejvyšší soud především poznamenává, že dovolatel sice v daných souvislostech (v rámci námítky o nesplnění poučovací povinnosti soudem) odkazuje na ustanovení § 118a odst. 1 o. s. ř., o deficitu potřebných tvrzení, tedy o tom, že některý z účastníků sporu nevyklíčil všechny rozhodné skutečnosti nebo o tom, že je uvedl neúplně (jemuž je vyhrazeno poučení podle § 118a odst. 1 o. s. ř.), však neuvádí ničeho (argumentuje pouze nedostatky dokazování, nikoli nedostatky tvrzení). Potud tedy dovolání není důvodné.

60. Argument, podle kterého, měl-li odvolací soud za to, že doposud navržené důkazy neprokazují počátek běhu subjektivní promlčecí doby, respektive, že nevyvracejí tvrzení žalovaného, pak měl dostát zásadě předvídatelnosti rozhodnutí a poučit dovolatele o povinnosti navrhnout další důkazy k prokázání rozhodných tvrzení, pak neobstojí ani v rovině poučovací povinnosti soudu podle § 118a odst. 3 o. s. ř. Napadené rozhodnutí totiž nespočívá na závěru, že některý z účastníků neunesl důkazní břemeno ohledně skutečností rozhodných pro určení počátku běhu subjektivní promlčecí doby. Spočívá na závěru, že provedenými důkazy bylo prokázáno, že dovolatel měl k dispozici potřebné informace [takové, na jejichž základě si mohl učinit úsudek, že za tvrzenou (způsobenou) škodu je odpovědný žalovaný a mohl vyčíslit škodu v penězích] nejpozději 5. listopadu 2013.

61. V intencích odstavce 58. shora, zaměňuje dovolatel (nesprávně) rozhodnutí odvolacího soudu založené na tom, že na základě jiných důkazů byl skutkový stav o předmětné skutečnosti zjištěn (pozitivně) jinak, než tvrdil, s rozhodnutím založeným na neunesení důkazního břemene o takové skutečnosti (o něž tu nejde). Povinnost poskytnout dovolateli poučení podle § 118a odst. 3 o. s. ř. tedy odvolací soud neměl.

62. V souvislosti s tím, že odvolací soud při odvolacím jednání konaném 2. prosince 2020 také zamítl důkazní návrhy dovolatele (č. l. 160), Nejvyšší soud doplňuje, že ustálenou judikaturou k výkladu ustanovení § 120 odst. 1 věty druhé o. s. ř. (jež určuje, že soud rozhoduje, které z navrhaných důkazů provede) je především rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. října 1998, sp. zn. 21 Cdo 1009/98, uveřejněný pod číslem 39/1999 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 39/1999“), rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. října 2008, sp. zn. 21 Cdo 4841/2007, uveřejněný pod číslem 71/2009 Sb. rozh. obč., nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. srpna 2018, sp. zn. 21 Cdo 1267/2018, uveřejněný pod číslem 83/2019 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 83/2019“). Z judikatury Ústavního soudu srov. např. náleze ze dne 6. prosince 1995, sp. zn. II. ÚS 56/95, uveřejněný pod číslem 80/1995 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nebo náleze ze dne 13. září 1999, sp. zn. I. ÚS 236/1998, uveřejněný pod číslem 122/1999 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu.

63. Z R 39/1999, R 71/2009 a R 83/2019 plyne, že soud neprovede důkazy, které jsou pro věc nerozhodné a nemohou směřovat ke zjištění skutkového stavu věci (ke zjištění skutečností předvídaných skutkovou podstatou právní normy), jakož i důkazy, které jsou zjevně nabízeny jen proto, aby řízení bylo účelově prodlouženo (důkazy pro rozhodnutí bezvýznamné). Stejně tak neprovede důkazy, které byly pořízeny nebo opatřeny v rozporu s obecně závaznými právními předpisy (důkazy nezákonné). Postup odvolacího soudu je s touto judikaturou v souladu, když v situaci, kdy závěr o počátku běhu subjektivní promlčecí doby bylo možné přijmout již na základě dosud provedených důkazů, bylo další dokazování vskutku nadbytečné.

[3] K „překvapivosti“ napadeného rozhodnutí

64. V návaznosti na to, co bylo řečeno shora k dokazování v odvolacím řízení, a na to, že všechna v řízení dosud vydaná rozhodnutí řešila jen a pouze promlčení nároku, Nejvyšší soud uvádí, že dovolatel napadeným rozhodnutím překvapen být neměl a jestliže se tak stalo, pak to bylo proto, že sám nedbal obecného právního principu „vigilantibus iura skripta sunt“ (bdělým náležejí práva); srov. k „překvapivosti“ rozhodnutí např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 17. července 2014, sp. zn. 29 Cdo 914/2014, uveřejněného pod číslem 107/2014 Sb. rozh. obč.

65. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), se nepodávají ani ze spisu.

66. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu ve věci samé zamítl (§ 243d odst. 1 písm. a/ o. s. ř.).

Další články:

- [Procesní společenství účastníků](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Odpovědnost za škodu](#)
- [Konkurs \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Mzda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oddlužení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Význam řízení](#)
- [Vzájemné plnění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Věcná příslušnost](#)